

Počelo je uređenjem otvorenog strelišta na Tuškancu

KNJIGA POTVRĐUJE VEĆ POZNATU TEZU DA SE O UREĐENJU I SANIRANJU ŠPORTSKO-REKREACIJSKIH OBJEKATA U GRADU ZAGREBU PREMALO BRINE TE DA ONI USTUPAJU MJESTO DRUGIM OBJEKTIMA KOJI NE JAMČE PODIZANJE KVALITETE ŽIVOTA

Piše **Saša Ceraj, prof.**

„Sportska arhitektura u Zagrebu“ autorice dr. sc. Ariane Štulhofer izašla je 2005. godine u izdanju nakladničke kuće „Naklada Jurčić d.o.o.“ i sunakladnika Arhitektonskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Format knjige je 26,6x21, mekani uvez, a broj stranica je 203. Knjiga sadrži tristotinjak crno-bijelih fotografija i skica.

Knjiga govori o problematici sportske arhitekture i podijeljena je na 15 sljedećih poglavlja: Uvod, Sportski tereni zapadnog i južnog perivoja, Elipsa - srednjoškolsko igralište, Sportsko-rekreacijski centar „Šalata“, Sportski tereni u Maksimiru i Sveticama, Sportsko-rekreacijski tereni uz Savu, Primjeri izvan odabраниh područja, Zaključak, Summary, Literatura, Arhivski i dokumentacijski izvori, Izvor ilustracija, Kazalo osobnih imena, Zahvale, Bilješke o autorici.

Autorica u uvodu knjige ističe činjenicu da povijest gradnje sportskih građevina u Zagrebu počinje početkom XIX. stoljeća, 1808. godine, uređenjem otvorenog strelišta na Tuškancu. Na izgradnju sportskih građevina, razvoj sportske arhitekture i školovanje sportskih stručnjaka utjecao je velikim dijelom dr. Franjo Bučar. Budući da u Zagrebu u to vrijeme nisu postojala nikakva službena i uređena igrališta započinje se s uređivanjem igrališta u školama.

Fascinantno je vidjeti na jednom mjestu obrađene sve važnije sportske objekte u Zagrebu od prvog zagrebačkog uređenog klizališta, zgrade Hrvatskog sokola, Gradskog kupališta, Sokolskog doma, preko plivališta, Sportskog parka „Mladost“ pa sve do Jaruna. Autorica ove vrijedne knjige nije izostavila ni naše velikane arhitekture i graditeljstva kao što su: Ivan Babić, Franjo Bahovac, Antun Ulrich, Ljudevit Gaj, Vladimir Turina, Franjo Neidhart, Eugen Erlich..., da spomenemo samo neke.

U Zaključku knjige je vidljivo da se regulatorne osnove Zagreba, izrađivane u drugoj polovici XIX. i početkom XX. stoljeća, gotovo uopće nisu bavile sportskim sadržajima te da se, nažalost, sportski sadržaji javljaju spontano inicijativom pojedinaca ili sportskih društava. Knjiga potvrđuje već poznatu tezu da se o uređenju i saniranju sportsko-rekreacijskih objekata u gradu Zagrebu premalo brine te da oni ustupaju mjesto drugim objektima koji ne jamče podizanje kvalitete života.

Knjiga će posebno zanimati arhitekte, ali će također biti vrlo zanimljiva i sportskim djelatnicima, posebno onima zainteresiranim za povijest sportskih građevina u glavnom gradu Hrvatske, Zagrebu.

